

[Arbejdsministeren]

indlæg om lovforslaget, hvor der blev understreget såvel sigtet i forslaget som fleksibiliteten i opbygningen samt dette, at man ikke ad den vej kunne løse arbejdsløshedsproblemerne i samfundet, allerhøjest yde et bidrag, men altså et vigtigt bidrag.

Jeg har til gengæld svært ved at sige noget særlig pænt til hr. Brøndsted, som jeg i øvrigt har stor respekt for, i anledning af hans indlæg her i dag. Jeg tror, hr. Brøndsted brugte det udtryk – det er ikke et ordret citat – at det var et frygtelig teoretisk skrivebordsarbejde, det, der her var lagt frem, uden forbindelse med de virkelige forhold på arbejdsmarkedet. Det opfattede jeg selvfølgelig som en kritik af mit arbejde i den forbindelse.

Men jeg har nu ikke æren alene for lovforslagets udarbejdelse. Det lovforslag, der ligger her, er et resultat af et dybtgående udvalgsarbejde gennemført mellem arbejdsmarkedets parter, som, selv om man ikke blev enig, alligevel har belyst forslaget ganske overordentlig grundigt. Imidlertid var der i dette udvalgsarbejde en lang række verdensfjerne teoretikere uden noget kendskab til arbejdsmarkedets forhold, som har udarbejdet dette forslag i detaljer. Jeg tænker her på den verdensfjerne teoretiker Knud Ellegaard, som desværre nu er død, men som altså var formand for Specialarbejderforbundet i Danmark. Jeg tænker på direktør Lomholt fra Akademikernes Centralorganisation. Jeg tænker her på Georg Poulsen, formanden for Dansk Metalarbejderforbund. Jeg tænker på næstformanden i Landsorganisationen i Danmark, Knud Christensen. Endelig tænker jeg på den verdensfjerne teoretiker Eva Munck fra Fællesrådet for Danske Tjenestemandsg- og Funktionærorganisationer.

Det er altså efter min bedste bedømmelse ikke et forslag udarbejdet uden forbindelse med vilkårene på arbejdsmarkedet, tværtimod. Det er et forslag, der i den aktuelle beskæftigelsessituation er udarbejdet og udformet med deltagelse af arbejdsmarkedets parter, og som hviler på en positiv indstilling og anbefaling af forslagens hovedprincipper og intention fra samtlige store lønmodtagerorganisationer i Danmark.

Jeg ved godt, at der i denne sal ikke er megen respekt for de synspunkter, man har i lønmodtagernes organisationer på tværs af de enkelte skel, men jeg synes, man kunne spare de pågældende ledere for en række af

de angreb for at være verdensfjerne og teoretikere, som vi har hørt her fra en række af ordførerne.

Hr. Brøndsted hævder, at arbejdsløshedssituationen i dag er anderledes, end den var, da forslaget fremkom. Det er rigtigt, at vi har fået en forbedret beskæftigelsessituation i det danske samfund. Men når forslaget her skal begynde at virke – der er jo, som også fru Inge Fischer Møller og andre har gjort opmærksom på, tale om en lang indkøringsperiode – ved vi fra de forudsigelser, der eksisterer vedrørende ledighedens udvikling, herunder den betydelige tilgang til arbejdsmarkedet, at vi vil stå med et arbejdsløshedsproblem på over 200.000 arbejdsløse i foråret 1981, medmindre der tages initiativer til at ændre denne situation. Der er altså en alvorligere beskæftigelsessituation i foråret 1981, end der var, da udvalget fremkom med sin indstilling i begyndelsen af 1979.

Hr. Brøndsted siger videre, at der er intet bevis for, at der kan skabes den tilstrækkelige erstatningsarbejdskraft. Jeg tror, at flere andre ordførere har været inde på lignende synspunkter. Ja men hvor langt fører det synspunkt os egentlig? Det fører os i virkeligheden i sin absurde konsekvens til det synspunkt, at det ikke nytter noget at føre en mere aktiv erhvervs- og beskæftigelsespolitik i det danske samfund, fordi virksomhederne i dette tilfælde ikke kan skabe sig selv yderligere arbejdskraft. Har man en sådan nederlagsstemning, en sådan defaultisme over for spørgsmålet om at løse virksomhedernes arbejdskraftproblemer, at man end ikke i løbet af et år mener sig i stand til at kunne skaffe den fornødne erstatningsarbejdskraft, så nytter det efter min bedste overbevisning ikke at diskutere en mere aktiv erhvervs- og beskæftigelsespolitik overhovedet. Så kan vi lige så godt smide det hele fra os og sige: o.k., arbejdsløsheden kan vokse og vokse, beskæftigelsesudviklingen i erhvervslivet kan passe sig selv, for vi kan alligevel ikke gøre noget som helst ved problemerne.

Flere har været inde på spørgsmålet om efterlønnen og i den forbindelse bebrejdet os, at vi i sin tid ikke forudså efterlønsordningens faktiske omfang. Man henviser her til – og jeg har lagt mærke til, at flere også har gjort det i den offentlige debat – at arbejdsministeren i sin tid kun havde forudset, at 17.000 i det første år ville benytte sig af ef-